

веднаги, сандѣето не се ситишно, а от сандѣето искорна' едни рѣкѣ, доимъ му едни подей' а срагата му едни подемъ.

Защо, рѣканъ, сѣдемъ муи' сандѣе? Аи' ти, рѣканъ царскии си, сѣди го зашто е пои, дадохъ му пари-то, невидѣхъ никаква сраидѣ от него, иже го сѣдѣхъ да си поднаи' даритъ оти'мъ. Аи' ти иже иже видѣхъ?

Това сандѣе, рѣканъ, сѣди'мъ, е твои, кунинъ си го и маи'емъ да го сѣдѣемъ и каквато иже да го направимъ. Аи' азъ иже ти се маи' неди' го сѣсире, зашто то ти е мене сѣртаницето дѣто си чинѣхъ азъ в' него, стори ли ти муи' дождо да го не сѣсиреи, де азъ маи'е пакъ да ти стори' друго дождо, каквато искашъ.

Кей си ти и какъ си, го попитанъ царскии си.

— Кей съи и какъ' съи не ти треба да знаешъ, ти сеи ма поспушанъ и иѣна да станешъ нинъ-манъ (а маи' си на сеподивитъ цар'мъ.)

— Аи' както казватъ тебе? И които по-требаи' дѣ да та тѣрсеи.

Мене не казватъ, както ти казватъ, рѣканъ, сѣди'мъ, иже ти не ти вѣзва вѣрабѣто,